

Η ΕΜΠΡΗΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ ΔΕ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΗ ΔΕ ΜΑΣ ΦΟΒΙΖΟΥΝ ΜΑΣ ΕΞΟΡΓΙΖΟΥΝ!

Το βράδυ του Σαββάτου 23/10 προς ξημερώματα Κυριακής, ημέρα της μεγάλης συγκρουσιακής διαδήλωσης ενάντια στη σύνοδο των πρυτάνεων στο Ρέθυμνο, γύρω στις 12:30πμ. και ενώ το πανεπιστήμιο βρισκόταν υπό κατάληψη ενάντια στο νέο νόμο πλαίσιο για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, ομάδα ατόμων πραγματοποίησε εμπρηστική επίθεση στο χώρο του αυτοδιαχειριζόμενου στεκιού. Αφού συγκέντρωσαν στο δάπεδο ό,τι μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως προσάναμα (βιβλία, στρώματα, κ.α.) τοποθέτησαν δύο γκαζάκια, περιέλουσαν με βενζίνη το χώρο και του έβαλαν φωτιά. Δεν παρέλειψαν μάλιστα να αφήσουν και την υπογραφή τους, ζωγραφίζοντας με σπρέι ναζιστικά σύμβολα στα τζάμια. Από την έκρηξη προκλήθηκαν πολύ σοβαρές υλικές ζημιές ενώ καταστράφηκε η δανειστική βιβλιοθήκη και το αρχείο εντύπων του στεκιού.

Το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι καταλήφθηκε από φοιτητές το 2004 και κατά καιρούς λειτουργούσε ως ένας ανοιχτός κοινωνικός χώρος με βάση τις αρχές της αυτο-οργάνωσης, της αντι-ιεραρχίας και των σχέσεων που δεν διαμεσολαβούνται από το εμπόριο. Στα πλαίσιά του έχουν συνυπάρξει κατά καιρούς πλήθος πρωτοβουλιών, όπως αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες, δημιουργία ραδιοφωνικού σταθμού, ομάδες αυτομόρφωσης, πολιτιστικές ομάδες και άλλα. Μέχρι και την πρόσφατη επίθεση, λειτουργούσε καφενείο χωρίς αντίτιμο και δανειστική βιβλιοθήκη, ενώ τον τελευταίο χρόνο είχαν γίνει προβολές ταινιών και ντοκιμαντέρ, παρεμβάσεις στις γενικές συνελεύσεις των φοιτητών και δημιουργία συντονιστικού δράσης για τη μέριμνα. Παράλληλα τόσο τα άτομα όσο και οι συλλογικότητες που δραστηριοποιούνται στο στέκι, μετέχουν ενεργά σε διάφορες αιχμές των κοινωνικών αγώνων και δράσεων που γίνονται τελευταία στο Ρέθυμνο: αντιρατσιστική κίνηση, πρωτοβουλία για την Πρέβελη, πρωτοβουλία για την ελεύθερη κατασκήνωση, πρωτοβουλία για την αντι-σύνοδο.

Η επίθεση στο στέκι εντός του πανεπιστημιακού ασύλου, και ιδίως τη μέρα που στο Ρέθυμνο πραγματοποιήθηκε μια από τις μαζικότερες και δυναμικότερες για τα δεδομένα της πόλης πορεία των τελευταίων χρόνων, μόνο τυχαία δεν μπορεί να χαρακτηριστεί. Ζούμε μια περίοδο βαθιάς οικονομικής και πολιτικής κρίσης και αναδιάρθρωσης. Από τη μία μεριά η κυβέρνηση, συρόμενη πίσω από τους διεθνείς χρηματοπιστωτικούς κύκλους, αποφασίζει νέα σκληρότερα μέτρα που πλήττουν κυρίως τους εργαζόμενους και τις ασθενέστερα οικονομικές τάξεις με μοναδικό σκοπό να περισώσει τα συμφέροντα της τοπικής ελίτ. Με μια σειρά νέων μέτρων, όπως περικοπές μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, απελευθέρωση απολύσεων, ποινικοποιήσεις απεργιών και συνδικαλιστικών φορέων, αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης κλπ., εξαπολύει μια άγρια ταξική επίθεση με στόχο τη μείωση του εργατικού κόστους. Όλο και περισσότερα στρώματα προλεταριοποιούνται και η μεσαία τάξη καταρέει. Από την άλλη ζούμε το τέλος της 35χρονης αστικής δημοκρατίας, το τέλος της ασφάλειας και των κοινωνικών παροχών αλλά και το τέλος της ταξικής συναίνεσης και του κοινωνικού συμβολαίου. Όλα αυτά έχουν πλέον διαρραγεί. Στα πλαίσια αυτά, το κράτος αυξάνει τον κατασταλτικό μηχανισμό αλλά και το νομικό οπλοστάσιο με σκοπό να αντιμετωπίσει τις επερχόμενες κοινωνικές αντιδράσεις. Παράλληλα με την κρατική καταστολή, αλλά κάποιες φορές και σε συνεργασία, έρχονται οι φασιστικές και παρακρατικές ομάδες να διεκδικήσουν τη δική τους θέση και λειτουργία στον κοινωνικό ανταγωνισμό.

Ο εμπρησμός του αυτοδιαχειριζόμενου στεκιού αποτελεί μέρος της κλιμακούμενης δράσης των φασιστών όχι μόνο στο Ρέθυμνο αλλά και σε όλη την χώρα. Σε τοπικό επίπεδο να θυμηθούμε τα ρατσιστικά συνθήματα μίσους στους τοίχους των σχολείων και της πόλης, τους τραμπουκισμούς αντιφασιστών μαθητών, τον εκφοβισμό μεταναστών, τις επιθέσεις σε άτομα που δεν εντάσσονται στα πρότυπα "καθαρότητας" είτε σε επίπεδο εμφάνισης είτε σε επίπεδο κοινωνικής προσέγγισης. Να θυμηθούμε τα υβριστικά συνθήματα στην ομιλία του Μ. Γλέζου και στο περίπτερο του ΣΥΝ, τους εμπρησμούς στα τραπεζάκια των φοιτητικών παρατάξεων. Να μην ξεχνάμε τις επιθέσεις και τον βαρύ ξυλοδαρμό ενός πολιτικοποιημένου φοιτητή το Μάρτιο του 2009 την ώρα που σχόλαγε μεταμεσονύχτια από

τη δουλειά του, την επίθεση σε άλλο πολιτικοποιημένο φοιτητή τον Μάρτιο του 2010, πάλι μεταμεσονύχτια, μέσα στο πανεπιστήμιο αλλά και τους ξυλοδαρμούς μεταναστών. Τέλος, να μην ξεχνάμε τις επιθέσεις στα Χανιά: την επίθεση στο στέκι μεταναστών, τον διπλό εμπρησμό της εβραϊκής συναγωγής, τη χάραξη αγκυλωτού στο μπράτσο αντιφασίστριας καθηγήτριας και την τραμπούκικη εισβολή φασιστών στην κατάληψη Ρόζα Νέρα. Όλες οι επιθέσεις γίνονται με θρασύδειλο τρόπο, συνήθως τη νύχτα, και τις περισσότερες από αυτές δεν τις βλέπει ποτέ το φως της δημοσιότητας.

Ανάλογες επιθέσεις έχουν γίνει πρόσφατα σε αντίστοιχους κοινωνικούς χώρους σε πανελλήνιο επίπεδο. Οι επιθέσεις αυτές έρχονται σε συντονισμό με την κρατική καταστολή και το κλίμα πίεσης που ασκεί η κυριαρχία. Έτσι, έχουμε την εισβολή στο αναρχικό στέκι Ρεσάλτο και τις 22 συλλήψεις, στον αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό χώρο στα Γιάννενα. Εδώ εντάσσεται η εκκένωση της κατάληψης του κτιρίου Παπαδοπέτρου το 2009 αλλά και οι ανεπιτυχείς προσπάθειες της πρυτανείας του Πολυτεχνείου Κρήτης για την ανάκτηση της κατάληψης Ρόζα Νέρα.

Είναι εξάλλου γεγονός η άριστη συνεργασία του κρατικού κατασταλτικού μηχανισμού με παρακρατικούς. Η αντεπίθεση και καταστολή της κυριαρχίας ενάντια στον «εσωτερικό εχθρό», είτε σε ιδεολογικό επίπεδο είτε σε επίπεδο φυσικής και ψυχολογικής βίας, συμπληρώνεται από τα παρακρατικά χτυπήματα. Όπως έχει αποτυπωθεί και καταδειχθεί σε πάμπολλες περιπτώσεις, οι παρακρατικοί είτε με τη μορφή του «αγανακτισμένου πολίτη» είτε με τη μορφή του οργανωμένου νεοναζι, έρχονται να αναλάβουν το βρώμικο ρόλο και να δράσουν εκεί που δεν φτάνει το χέρι της θεσμοθετημένης καταστολής. Τους βλέπουμε να ξεπηδούν πίσω από τις διμοιρίες των μάτ, να μεταφέρουν τον φονικό εξοπλισμό τους με αστυνομική συνοδεία και να εξαπολύουν τις δολοφονικές τους επιθέσεις ενώ οι μπάτσοι σφυρίζουν τριγύρω αδιάφορα κάνοντας τους τις πλάτες. Σε αυτό το σημείο δεν μπορούμε να ξεχάσουμε τον ρόλο των ΜΜΕ που σε συνεργασία με το κράτος προβάλλουν τις εθνικιστικές αντιλήψεις. Με την προβολή του ιδεολογήματος της εθνικής ενότητας συντηρούν τον διαχωρισμό των προλετάρων σε ντόπιους και ξένους καλλιεργώντας στην κοινωνία την ξеноφοβία, το μίσος και το ρατσισμό προς όφελος των αφεντικών.

Μέσα σε συνθήκες ακραίας επίθεσης του κράτους και του κεφαλαίου στην κοινωνία, όπου κατακτήσεις αιώνων σαρώνονται εν μία νυκτί, οι ταξικές αντιθέσεις οξύνονται και η κρατική και παρακρατική καταστολή αυξάνεται, είναι πιο αναγκαία παρά ποτέ η εξάπλωση ελεύθερων κοινωνικών χώρων, χώρων αυτόνομων από τους κρατικούς θεσμούς που δε θα αρκούνται απλά στην άρνηση του υπάρχοντος αλλά θα χτίζουν από σήμερα τις δομές και τις σχέσεις που απαιτούνται για το ξεπέρασμά του. Δομές και σχέσεις ισοτιμίας, αμοιβαιότητας, αλληλεγγύης και αλληλοσεβασμού, έξω από και ενάντια στη λογική του κέρδους και της εκμετάλλευσης του ανθρώπου από άνθρωπο.

Με αυτή την έννοια η εμπρηστική επίθεση στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι μπορεί να κατέστρεψε τα ντουβάρια και τα άψυχα υλικά αυτού του χώρου αλλά δεν κατάφερε να καταστρέψει όσα είχαν δημιουργήσει τόσον καιρό οι άνθρωποι που το πλαισίωναν. Γιατί η φωτιά δεν μπορεί να σβήσει τη φωτιά αλλά μόνο να τη δυναμώσει. Ο χώρος του αυτοδιαχειριζόμενου στεκιού είναι και θα παραμείνει ανοιχτός για τα κομμάτια εκείνα που στέκονται από την πλευρά της κοινωνικής απελευθέρωσης. Για τώρα και μέχρι το τέλος, θα μας βρίσκουν μπροστά τους.

ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ ΣΤΙΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΣΥΜΜΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΠΙΣΩ ΣΤΙΣ ΤΡΥΠΕΣ ΣΑΣ

**Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι
Πανεπιστημίου Ρεθύμνου**

κόντρα **μπάντα**

Οκτώβρης 2010